

РЕШЕНИЕ

№ 6033

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 28.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **1849** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК вр. чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх. № 5832 от 26.02.2008 г. по описа на Софийски градски съд, вх. № 5088 от 10.03.2011 г. по описа на Административен съд София град, подадена от [фирма], чрез управителя П. Д. Ч. срещу Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция” за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева и за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000 (три хиляди) лева заедно със законната лихва върху посочените суми от датата на предявяване на исковете до окончателното изплащане на сумата.

Първоначално е било образувано гр. дело № 961/2008 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, 4 състав, което е приключило с решение № 1245 от 24.03.2009 г.

С решение № 1217 от 28.09.2009 г. по в.гр.д. № 1199/2009 г. по описа на Софийски апелативен съд е обезсилено решение № 1245 от 24.03.2009 г. по гр. дело № 961/2008 г. по описа на СГС и делото е изпратено по компетентност на АССГ.

Ищецът твърди, че в качеството си на управител на [фирма] на 02.02.2004 г. е сключил договор за лизинг на товарния автомобил „М. А.” 25-40, 400 к.с., EVR, с ремарке марка Р., с две оси, модел RMAC 9.9 NA 96/2285 с лизингодател „П.” (Б.) ЕАД. След изплащане на дължимите лизингови вноски на 03.04.3007 г. управителят Ч. отишъл да извърши регистрация в СДВР – отдел „ПП” – КАТ. След прегледа на автомобила от служители на СДВР – „ПП” – КАТ е установено, че номерът на

двигателя е поставен върху метална табела с нестандартни нитове, които привлекли вниманието им. След това бил отнет талона на товарния автомобил и той бил спрял от движение, въпреки че според ищеца същият автомобил е бил регистриран от лизингодателя на 18.02.2004 г. Впоследствие е издадено постановление на СРП по пр. пр. № 30244/2007 г. за отказ да се образува наказателно производство, като на 11.12.2007 г. е издаден нов талон за регистрация на процесния автомобил. При тези факти ищецът твърди, че вредите са настъпили вследствие на незаконните действия на служители на СДВР – отдел „ПП”, изразяващи се в незаконно отнемане на талона и спиране на автомобила от движение. Поддържа, че в резултат на описаните действия на служители на СДВР – отдел „ПП” са причинени имуществени вреди – невъзможността да използва автомобила за периода от м.04 до м.12.2007 г., и неимуществени вреди – нарушаване на доброто име на дружеството, уронване на престижа и авторитета на търговеца. Исковата молба и изложените в нея твърдения се поддържат от процесуалния представител на ищеца, като е налице позоваване на заключението на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, от която се установявало наличието на причинени на [фирма] имуществени вреди в претендирания размер. Според адв. В. от показанията на разпитаните свидетели е доказано по категоричен начин, че за да може да изпълни договорите си с чуждестранни партньори на международен транспорт, дружеството е ползвало услугите на други фирми и това е довело до претърпяване на неимуществени вреди. Моли се съда да уважи кумулативно предявените икове за имуществени и неимуществени вреди ведно със законната лихва от датата на предявяването на исковите до окончателното изплащане на сумите. Претендират се направените по делото разноски.

Ответната страна – Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция”, чрез процесуалния си представител юрк. Ч. оспорва предявените икове и изразява становище за тяхната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Контролираща страна – Софийска градска прокуратура, представлявана от прокурор Поповска поддържа, че исковите следва да се отхвърлят като недоказани и неоснователни, като изразява становище, че не са налице кумулативно предвидените в чл.1 и чл. 4 от ЗОДОВ материалноправни предпоставки за ангажиране отговорността на ответната страна.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 02.02.2004 г. [фирма], представляван от П. Ч. сключва договор за финансов лизинг на товарен автомобил „М. А.” 25-40, 400 к.с.,EVR, с ремарке марка Р., с две оси, модел RMAC 9.9. NA 96/2285 с лизингодател [фирма] за срок за изплащане на лизинговите вноски 36 месеца.

Съгласно свидетелство за регистрация на товарен автомобил М. 2540 А. с рег. [рег.номер на МПС] и на ремарке за товарен автомобил „Р. РМАЦ 9.9 НА” с рег. [рег.номер на МПС] от 18.02.2004 г. като собственик на автомобила и ремаркетото е записан [фирма].

След изтичане на договора за лизинг и прехвърляне на собствеността върху превозното средство – товарен автомобил М. 2540 А. въз основа на договор от 15.02.2007 г. [фирма] подава заявление пред КАТ – СДВР за регистрация на автомобила на 03.04.2007 г. На посочената дата служителите на КАТ – СДВР установили, че номерът

на двигателя бил поставен върху метална табела, занитена с нестандартни нитове за марката и модела.

На същата дата органите на СДВР – ПП – КАТ извели от [фирма] свидетелството за регистрация №[ЕИК] от 18.02.2004 г. по повод регистрацията на т.а.марка „М., модел 2540 А., с рег. [рег.номер на МПС] .

На същата дата – 03.04.2007 г. на [фирма] било издадено разрешение за временно движение на превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] със срок на валидност до 03.05.2007 г.

На 03.04.2007 г. е издадено постановление за назначаване на експертиза, която да установи дали има изменение в първоначалното съдържание в номера на двигателя на представения за изследване автомобил.

Съгласно Постановление от 22.10.2007 г. на СРП по пр.преписка № 30244/07 г. е отказано образуването на досъдебно производство и е разпоредено на [фирма] да бъде върнато свидетелството за регистрация №[ЕИК] от 18.02.2004 г.

Установява се, че на 07.11.2007 г. от [фирма] е подадено ново заявление до СДВР – КАТ – ПП за издаване на свидетелство за регистрация на процесния автомобил и на същата дата е извършена промяна на собствеността.

Представено е и удостоверение за регистрация на ремарке на товарен автомобил „Р. РМАЦ 9.9НА” с рег. [рег.номер на МПС] от 11.12.2007 г., в което като собственик е вписан [фирма].

Съгласно удостоверение рег. № ПО – 195 от 16.06.2011 г. на името на [фирма] в АИС – КАТ са регистрирани следните превозни средства: 1. товарен автомобил ДАФ 95.360 АТИ с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на 07.05.2007 г.; 2. ремарке за товарен автомобил „Р.” с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на името на дружеството на 07.05.2007 г.; 3. товарен автомобил М. 2540 с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на името на дружеството на 11.12.2007 г. до 14.09.2010 , когато е прекратена регистрацията му; 4. ремарке за товарен автомобил Р. РМАЦ9.9 с рег. [рег.номер на МПС] . Съгласно удостоверението на името на П. Д. Ч. са регистрирани четири броя леки автомобили, подробно описани в същото.

По делото е изслушано и прието заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, като след анализ на приложените по делото доказателства и предоставените й счетоводни отчети, оборотни ведомости, аналитична информация по сметки на оборотни ведомости за 2007 г. вещото лице е приело, че загубата от престоя на автомобила възлиза на сумата от 17 610,23 лева на базата на разходите, направени за процесния автомобил (данъци, застраховка, начислена амортизация, определено трудово възнаграждение на шофьор), разходите на дружеството във връзка с извършения международен транспорт и фактурираните приходи за процесния период.

Разпитани са като свидетели К. Д. и С. П., служители на [фирма] през процесния период. Според показанията на св. Д. през 2007 г. фирмата е имала наети три лица като шофьори, като основната дейност на търговеца е осъществяване на международен транспорт. Посочва, че е запознат с талона за временно движение на процесния автомобил – М. 2540 А., като заявява, че е управлявал автомобила до 06 РПУ – СДВР, за да бъде извършена експертиза с автомобила. Св. П. – счетоводител в [фирма] заявява, че през 2007 г. е имало един спрян автомобил от движение и същият е бил задържан от органите на КАТ – ПП – СДВР и не можело да се осъществява дейност с него. Поддържа, че през 2007 г. търговецът е разполагал с три товарни автомобила, както и че дейността на фирмата била осъществяване на международен транспорт.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните материални предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт или незаконно действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

В процесния случай ищецът твърди, че е претърпял имуществени и неимуществени вреди за периода от м. април до м. декември на 2007 г. вследствие на незаконни действия на служители на СДВР- отдел „Пътна полиция” – КАТ, изразяващи се в незаконно отнемане на „талона” на товарен автомобил М., модел А. 2540 с рег. [рег.номер на МПС] и спирането от движение на процесния автомобил.

Видно от събраните по делото писмени доказателства на 03.04.2007 г. от страна на [фирма] е подадено заявление за регистрация на гореописания товарен автомобил с оглед прехвърлянето на собствеността след изтичане на срока на лизинговия договор, сключен с [фирма], като при представяне на автомобила пред контролните органи същите са констатирани интервенции върху номера на рамата на автомобила. На същата дата е иззето свидетелство за регистрация на товарния автомобил, издадено на 18.02.2004 г. на името на [фирма]. Не са налице доказателства, че автомобилът е спрял от движение. На [фирма] е издадено разрешение сер. № 0564824 за временно движение на превозното средство със срок на действие до 03.05.2007 г. В тази връзка основателно е твърдението на ответната страна, че срокът на така издаденото разрешение е могъл да бъде удължен с подаване на ново заявление от лицето. По делото липсват каквито и да било писмени данни, установяващи ищецът да е подавал заявление за удължаване на горепосочения едномесечен срок на валидност на разрешението за временно движение. За да бъде спрял един автомобил от движение, превозното средство се спира само на някое от изчерпателно посочените в чл. 171, т. 2 от Закона за движение по пътищата основания. В случая не е налице наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2 от ЗДвП (временно спиране на ПС от движение) от съответния орган за контрол на движението по пътищата, а само е иззето свидетелството за регистрация на процесния товарен автомобил поради възникнали съмнения за извършени интервенции върху номера на двигателя. След като на лицето е било издадено разрешение за временно движение на МПС без ограничение, то това означава, че процесният автомобил е могъл да бъде използван от търговеца при осъществяване на неговата икономическа дейност.

За да се извърши преценка дали е основателно твърдението на ищеца за незаконност на действията на служители на СДВР – ОПП, е необходимо да се обсъдят възможните и допустими процесуални действия на контролните органи в случай, че се констатира от външна страна интервенция върху номер на рамата или на двигателя на определен автомобил. Съгласно чл. 143, ал. 1 от ЗДвП пътно превозно средство се регистрира на името на неговия собственик по поставения от производителя идентификационен

номер на превозното средство. Ал. 2 на разглежданата законова разпоредба забранява заличаването и/или подправянето на идентификационния номер и номера на двигателя на превозното средство. Според чл.143, ал. 3 от ЗДвП не се регистрира пътно превозно средство с подправен, заличен или повреден идентификационен номер, докато не бъде установен автентичният идентификационен номер, поставен от производителя. В изпълнение на така установената в ал. 3 на чл. 143 от ЗДвП забрана контролните органи са предприели действия по възлагане на експертиза, която да установи дали има изменение в първоначалното съдържание на номера на двигателя. Съгласно експертна справка от 03.04.2007 г. е констатирано, че при визуален оглед на автомобила металната тръба със символите на номера е занитена с нестандартни нитове за марката и модела. Установява се, че цялата преписка е изпратена на Об РПУ – СДП и е била образувана пр. преписка № 30244/07 г. по описа на СРП . С постановление на СРП от 22.10.2007 г. е постановен отказ да се образува досъдебно производство поради липса на данни за извършено престъпление и е разпоредено връщането на издетото свидетелство за регистрация на [фирма]. Следователно ,така извършените действия на служителите на СДВР – КАТ произтичат от забраната да бъде регистрирано ППС в случай, че бъде установено подправяне на идентификационния номер и номера на двигателя на превозното средство.

Едновременно с това се установява, че през процесния период м.04 – м.12.2007 г. ищецът е разполагал с общо четири товарни автомобили според твърденията на разпитаните в съдебното производство свидетели – Д. и П. и съгласно заключението на в.л. Б. (на стр. 62 от делото). Следователно, неизползването само на един от товарните автомобили през периода от ищеца не го поставя в невъзможност да осъществява търговската си дейност, а от друга страна, следва да бъде посочено, че автомобилът не е бил спиран временно от движение и липсата на подадено заявление за удължаване срока на издаденото разрешение за временно движение на МПС е единствена последица от бездействието на търговеца. Освен това по категоричен начин се установява, че правото на собственост върху процесния автомобил е придобит от [фирма] на 15.02.2007 г., докато автомобилът е представен пред органите на КАТ – СДВР една на 03.04.2007 г., а именно два месеца по-късно след придобиването на собствеността. Това обстоятелство съставлява индиция, че използването на процесния товарен автомобил не е от такова съществено значение за дружеството, както твърди ищецът – за сключване на договори и вземане на поръчки от управителя.

Съобразно горното отговорността на СДВР – ОПП по реда и условията на ЗОДОВ може да бъде реализирана само при доказано незаконно действие (бездействие) на нейни служители при изпълнение на служебните им задължения. В случая не се установява наличието на определено незаконнодействие от страна на длъжностни лица на СДВР – отдел „Пътна полиция”, от които да произтичат твърдяните от ищеца имуществени и неимуществени вреди. Представените фактури, издадени от [фирма] на съответни контрагенти с предмет – вътреобщностен транспорт също не доказват факта, че претендираните имуществени вреди са вследствие незаконните действия на служители на СДВР – ОПП, изразяващи се в твърдяното незаконно отнемане талона на процесния автомобил и спирането му от движение. Действително от фактурите е видно, че [фирма] е осъществявал различни поръчки през процесния период м.04 – м.12.2007 г. на територията на ЕС, но това не означава, че неизползването на процесния

автомобил е вследствие на незаконни действия на служителите на СДВР – ОПП и това е довело до претърпяване на имуществени вреди. Освен това недоказано е обстоятелството, че разходите на дружеството, изразяващи се в изплащане на трудово възнаграждение на лице, заемащо длъжността шофьор, са в резултат на така твърдяното незаконно действие. През процесния период видно от ведомостите за заплати се установява, че през м.04 и м.05 .2007 г. е имало две наети лица по трудов договор на длъжност „шофьор” (л. 148 –л.151 от делото), а през м. 06, м.07, м.08, м.09 и м.10 от [фирма] са наети три лица по трудов договор на длъжността „шофьор” и през м.11.2007 г. шофьорите са била четирима на брой. Не е доказан от ищеца фактът, че един от шофьорите е бил назначен да управлява точно определен товарен автомобил, а именно – процесният автомобил марка „М., модел 2540 А., с рег. [рег.номер на МПС] , от което се налага заключението, че разходите за изплатено възнаграждение на лицето не могат да бъдат отчитани като разходи от неизползването на процесния автомобил. От приложените отчети за осъществен транспортен курс към фактурите, представляващи приложение към заключението на в.л. е видно, че Д. М. е управлявал друго МПС през процесния период, собственост на [фирма] (л.121, л.109 от делото). В тази връзка съдът не кредитира заключението на в.л. в частта, в която е отразено, че за процесния автомобил е определен шофьор Д. М., на когото за периода м.04 – м.11.2007 г. е начислено трудово възнаграждение в размер на 1400 лева и социални осигуровки в размер на 455,35 лева.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че заключението по допуснатата ССЧЕ не може да обоснове извод за доказаност на исковата претенция на [фирма]. В.л. е констатирало, че за извършения международен транспорт от дружеството са отчетени разходи в размер на 633 638,62 лева, като за 2007 г. е реализирана загуба в размер на 18 657,05 лева. Отчетено е, че в разходите се включват разходи за извършен транспорт от други фирми в размер на 320856 лева, както и е отразено, че при наемане на автомобили от други фирми процентът на разликата между цената, получена от клиентите и тази, платена на превозвачите е в порядъка на 4 %. Действително посочените стойности за отчетени разходи за 2007 г. и реализираната загуба за същата финансова година съвпадат с декларираните стойности от дружеството в подадената декларация по чл. 92 от ЗКПО от 31.03.2008 г. Тези суми обаче касаят цялата финансова година, а не само периода от м.04 – м.12.2007 г. Констатацията на в.л. за наличието на разлика в размер на 4 % между цената, получена от клиентите и тази, платена от превозвачите при наемане на автомобили от други фирми не се подкрепя от доказателствата по делото и не е ясно по какъв начин вещото лице е достигнало до това заключение. От друга страна, неподкрепена с доказателства е и констатацията на в.л., че при наемане на чужд автомобил разликата в печалбата е в порядъка на 16 %, поради което не може да се кредитира заключението и в частта, в която е констатирана реализирана печалба от другия автомобил в размер на 6066,67 лева по-малко за един товарен автомобил със същата товароподемност.

По делото не са ангажирани писмени доказателства, от които да се направи извод, че единствената дейност, осъществявана от търговеца през периода м.04 – м.12.2007 г. е международен транспорт, както и доказателства за

ключването на договори за наемане на автомобили от трети лица и че съответно тези автомобили са били използвани от дружеството за осъществяване на икономическата му дейност. От представените фактури и отчети за осъществени транспортни курсове е видно, че е използван само товарен автомобил марка DAF с рег. [рег.номер на МПС] и ремарке [рег.номер на МПС] за осъществяване на вътреобщностен транспорт. От приложените оборотни ведомости и амортизационния план за периода 01.01-31.12.2007 г. се установява, че като актив в сч.сметка 205 „Транспортни средства” е заведен посочения товарен автомобил, който е бил използван за извършване на международния транспорт. Следователно, от представените по делото доказателства не са доказва фактът, че [фирма] е наемал автомобили от други търговци, за да осъществява търговската си дейност.

Според св. П. [фирма] е бил принуден да възлага определени поръчки на други фирми, които да извършат превоза с оглед невъзможността да бъде използван процесния автомобил поради „спирането му от движение”. Такива писмени доказателства не са ангажирани от ищеца. Гласните доказателства не могат да послужат за установяване на така твърдяните факти, тъй като се касае за сключени писмени договори между [фирма] и негови контрагенти. В хода на съдебното производство ищецът не е представил писмени доказателства, от които да е видно, че са възлагани поръчки за извършване на международен транспорт на трети лица и че са били изплащани възнаграждения на тези трети лица за осъществяваните услуги от страна на [фирма].

Следователно, от съвкупната преценка на събраните писмени и гласни доказателства съдът намира, че не се установява наличието на незаконни действия на служители от СДВР – ОПП – КАТ, претърпени имуществени вреди и наличието на причинна връзка между твърдяните действия и претендираните имуществени вреди. В тази връзка не следва да бъде обсъждан въпроса за точния размер на вредите.

По отношение на иска за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на доброто име на [фирма], уронване на престижа и авторитета му поради невъзможността да сключи редица договори и въздържането на вземане на поръчки от управителя на дружеството, съдът намира искът за неоснователен. Търговското предприятие е съвкупност от права и задължения с паричен еквивалент. Вредите, които търпи определен търговец, се отразяват в патримониума му, съставен от права и задължения с имуществен еквивалент. Следователно, търговецът няма неимуществени активи и пасиви, поради което не би могъл да претендира и обезщетение за неимуществени вреди. От друга страна, твърдяното уронване на репутацията на дружеството следва да бъде разглеждано като имуществена вреда, а не като неимуществена. В хода на съдебното производство ищецът не е ангажирал доказателства, от които да може да се направи извод, че невъзможността на ползва процесния автомобил е довело до въздържането от страна на търговеца от вземането на нови поръчки и до липсата на нови сключени договори с други клиенти. Реализираната за 2007 г. загуба от страна на дружеството не означава сама по себе си, че е в резултат на твърдяните незаконни действия на служителите на

СДВР – ОПП – КАТ, касаещи процесния автомобил и че именно „спирането от движение на автомобила” е довело до намаляване на клиентелата на търговеца и до невъзможността да бъдат изпълнени други поръчки. В този смисъл решение по адм. дело № 3689/2011 г. по описа на Върховния административен съд, III отделение.

По така изложените съображения съдът намира, че въпреки указаната на ищеца доказателствена тежест по чл. 154, ал. 1 от ГПК същият не е ангажирал доказателства, от които да бъде установено по категоричен начин кумулативното наличие на материалноправните предпоставки за уважаване на предявените от него искове за присъждане на имуществени и неимуществени вреди, а именно: наличието на незаконосъобразно действие на служителите на СДВР - ОПП – КАТ, претърпени вреди, причинна връзка между твърдяното незаконосъобразно действие и претендираните вреди.

С оглед отхвърлянето на иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 20 000 лева и иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000 лева неоснователни са и акцесорните претенции за заплащане на законната лихва върху всяка една от главниците, считано от датата на предявяването на исковете до датата на окончателното им изплащане.

Във връзка с разноските по делото съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. В случая ищецът е заплатил дължимата държавна такса в размер на 10 лева на основание чл. 9а, ал. 1 от ЗОДОВ и възнаграждение за вещо лице в размер на 200 лева, като ответната страна претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Следователно, на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ и чл. 8 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответната страна сумата в размер на 910 (деветстотин и десет) лева съобразно материалния интерес по делото.

Водим от горното и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град, I отделение, IV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ кумулативно предявените с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ от [фирма], чрез управителя П. Д. Ч. срещу Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция” иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 20 000 лева и иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3 000 лева ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на предявяване на исковете до окончателното изплащане на сумите.

ОСЪЖДА [фирма], адрес на управление – [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция” юрисконсултско възнаграждение в размер на 910 (деветстотин и десет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е

изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: